

Hjálpargrunnur í Sandoynni

Sandoyar Steinkelda hevur stovnandi fund í kvöld kl. 20 í Kelduni í Skálavík, skrivar Ruth Staff, sum takkar sandoyingum fyri teirra stóra hjartarúm

Når man kommer som en fremmed fugl, og bosætter sig i en lille færøsk bygd, så opdager man, at her kommer man hinanden ved. Man oplever et sammenhold, som rækker langt ud over »min bygd« eller »min ø«.

Man behøvede slet ikke at være nervøs for at møde et lille lukket samfund, som ikke ville tolerere »den grimme ælling«, som er anderledes, som taler et andet sprog, ser lidt anderledes ud, og måske endda er lidt af en rebel mod visse hævdivundne skikke. Man bliver bare slet ikke kanoflet! Man bliver modtaget med så megen venlighed og tolerance, at man næsten føler sig beskæmmet. Her er godt at være, her får man lov at være sig selv, ligegyldigt hvor »originalt« man opfører sig, her er slet ikke nogen ensretning at spore.

Og bliver man ramt af sorg, sygdom, sort uheld, eller anden modgang, så strømmer folk til for at hjælpe, støtte, opmuntre, trøste, vise medfølelse. Man lever med i og begræder denne fremmede fugls tab, en fremmed, som ikke har nogen slægt i dette land, en fremmed, som man absolut ikke skylder noget som helst, hendes tab af »jordiske« ting, sukker man over. Hvor var det synd at Ruth mistede sine porcelænsfigurer, græder en lille pige, og bringer sine lom-

mepenge på at købe den elskeligste »lille« fommeme porcelænsfigur, forestilende 2 børn i færøske nationaldrakter, en figur, som fik sin hædersplads og altid vil have en hædersplads i min stue. Tænk at den lille pige havde lagt mærke til mit »nips«.

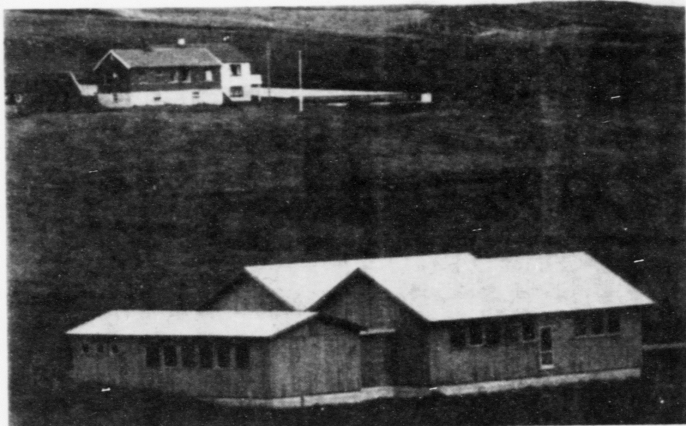
Jeg havde kun boet her på Sandoy i 2 år, da den ildebrand fortærede alt, hvad jeg ejede, jeg kendte kun få mennesker, jeg kom fra en jydsk by på størrelse med Tórshavn, jeg var ikke vant til at »naboerne« kerede sig om hinanden, når der »kun« var tale om materielle tab. Den slags berører som regel kun vennerne og de mennesker der kender dig, og som du kender. Nej, stop lidt, lad mig ikke være uretfærdig mod mine »gamle« landsmænd. Jeg er et fantastisk privilegeret menneske med utroligt trofaste venner og bekendte, få mennesker har taget imod så megen good-will og som har gjort sig så lidt fortjent til det.

Men lige nu er det mit »nye land«, Færøerne, især »min« ø, Sandoy, det gælder. Hvordan takker man for en massiv hjælp fra en hel bygd, en så vældig medlevende, at folk, som var fuldstændig fremmede og ukendte for mig, sendte gaver, kom og hilste på mig, og gav medynk for deres viden om, og forståelse for, hvordan det må være, plud-

selig at være som en nyfødt baby, der intet – absolut intet – ejer, som man kan lægge sin hånd på og sige: »det er mit, det er en del af min identitet«. Man kan takke nogle enkelte, men man får aldrig takket for alt. Hvordan kan man gengælde al den venlighed og hjerter varme, som strømmede og bliver ved med at strømme imøde. Jamen, det kan man ikke og det skal man nok heller ikke.

Det er mange år siden, at en mand, som var ældre og meget klogere end mig, lærte mig, at sådan en hjælp skal ikke betales tilbage, den skal betales videre og den kan og skal ikke gøres op i kroner og ører.

Da en katastrofe nu har ramt det folk, som jeg kom til at holde så meget af, så var den første tanke, det har det færøske folk ikke fortjent. Hele denne økonomiske krise er jo her, som i Danmark, resultat af en fejlsagen politik og en vige-fiske-bestand, og det er ikke den menige fiskers fejl, ej heller de flinke kvinder og andre der arbejder indenfor fiske-industrien har haft nogen nævneværdig del i den dans om guldgalven, som i Danmark startede i tresserne og her i firserne. Men det er disse mennesker, som nu rammes af arbejdsløshed, tvangsauk-

Grunnurin "Sandoyar Steinkelda" verður stovnaður í Kelduni í kvöld kl. 20

tioner og nederlags-stemning.

Så kom ideen til et legat. Da jeg ikke har nogen stor formue at øse af, så beder jeg om hjælp til at gennemføre. Legatet er stiftet, det hedder »Sandoyar Steinkelda«, på dansk »Sandoy Stenkilde«, og har konto i Føroya Sparikassi. En bred kreds af folk her på Sandoy bakker op om dette tiltak. Vi vil nu markere oprettelsen af Legatet, (fonden, eller hvad man nu foretrækker at kalde det, på færøsk hedder det vist ein grunnur), ved en hyggeaften, vi kalder det en Musik-café.

Onsdag den 14. juli mødes vi kl. 20.00 til en kop te eller kaffe, mens vi lytter til lidt god musik. Alle som medvirker er folk, som enten bor på Sandoy eller på en eller anden måde har tilknytning til Sandoy.

Der bliver violinspil af 3 små piger herfra Skálavík under ledelse af deres musiklærer, Ole Jacob Gaard-Hansen. Vilhelmina Larsen synger sange, som er komponeret og skrevet af hendes far, Jógvan á Trøð, og hendes farbror, Leivur Trondesen.

Ingun Simonsen synger et par af sine viser.

Hedin Johannesen og hans kammerater låner os deres udstyr, disse unge skole-elever har deres eget

orkester, de er meget hjælpssomme og vil også dirigere den bånd-musik, som Elis Poulsen har hjulpet os at finde frem.

Mellem musik-indslagene – underholdning og »small-talk« af og med pastor Reinert Hansen, Sand, og udligere lagtingsmedlem Tórálvur Mohr Olsen blandt andre. Og det vigtigste: en redegørelse for hvad »Sandoyar Steinkelda« skal bruges til, og vi vil sammen finde frem til de endelige regler og love i store træk, og vi vil bede om forslag til hvem der skal opfordres til at udgøre den endelige Legat-bestyrelse.

Kære Sandoyggja folk og alle, som på den ene eller anden måde har rødder på denne dejlige ø, lad os vise, at her på Sandoy kan vi også stå sammen, når det ikke lige er vores egen bygd, vores egen ø mere, end det gælder hele landet.

Selvom der er mange arbejdsløse, selvom det færøske samfund næsten er gået i stå, og der er mange familier, der så at sige har tvangs-auktionen grimme spøgelse stående på dørtærnet, så er vi trods alt mange, der god kan undvære et eller to hundrede kroner til hjælp til de hårdt ramte børnefamilier, eller ældre, som har slidt, slæbt og spinket og sparet i håb om en rolig livs-

aften og nu ser alting smuldre.

Lad os hjælpe, lad os samles om en god sag.

Venlig hilsen

Ruth Staff

Velkommen til Musik-Café i »Keldan« i Skálavík i aften, 14. juli, klokken 20.00.

Sandoy starter og håber at de andre øer følger efter.

En kilde er et sted, hvor den, der er i virkelig nød, kan hente hjælp, kræfter og mod til at gå videre. En kilde tørrer aldrig ud, den kan man altid øse af. En kilde får hele tiden ny tilstrømning af vand. Lad de mange bække små blive til en sådan kilde, som træder til og hjælper og lindrer og slukker den værste tørst. Kort sagt, en Stenkilde, »SANDOYAR STEINKELDA«.

Ringið!
– og vit skriva
☎ 11820

Landsstýrismanninum Jóannesi Eidesgaard til kunningar

Tygum hava nú í seinastuni greitt skattaborgarum frá, hvussu almanna mál verða umsitin á ymskum økjum, herundir at refusiðinnar av statskassans parti av teimum sosialu útreiðslunum í Føroyum verða gjørdar upp einaferð um árið.

Fyri greidleikans skuld loyvi eg mær at gera vart við, at statskassans refusiðinnar verða gjørdar upp mánað fyri mánað

og ikki einaferð um árið.

- Arbeidsongdín er hendan:
1. Føroya Gjaldstova rindar tær sosialu útreiðslur samsvarandi gjaldboðum frá Almannastovuni.
 2. Útgjaldingarnar eru undir dagligari revidión av Grannskoðanardeild Landskassans.
 3. Fyrst í hvørtjóm mánað handar gjaldstovan ríkisskattmanninum refusiðinnar.

uppgærd við serligum roknskapum fyri undanfarna mánað.

4. Tann 7. í mánaðinum rindar ríkisskattmannurin gjaldstovuni refusiðinnar uppgærdina samsvarandi uppgærdinum pluss blokkstudingin.
5. Almannastovan fær tær mánaðarlígu refusiðinnar uppgærdini til eftiransing.
6. Grannskoðanardeild Landskassans ger ársfrágærding

viðvíkjandi teimum sosialu útreiðslunum í Føroyum við sundurlíðing: partur statskassans, partur landskassans og partur kommunanna. (Kommunanna partur verður gjørdur upp einaferð um árið).

Tað eru líðin meira enn 15 ár síðan statskassans partur av teimum sosialu útreiðslunum í Føroyum vórðu gjørdar upp

einaferð um árið. Tá í tíðini fekk gjaldstovan eftir umbøn og samsvarandi galdandi reglur ávegis gjøld frá ríkisskattmanninum. Hesi gjøld vórðu móttroknað í tí endaliga ársuppgærdinum. Hetta til tygara kunneika. Við hávirðing

Heri Mohr
fyrrv. stjóri
á gjaldstovuni

**Mintust
tí
til
haldara-
gjaldið
!**